

HET AMSTERDAMS LYCEUM

OLO - BULLETIN

nummer 36, december 2005

OUD-LEERLINGENORGANISATIE
van
HET AMSTERDAMS LYCEUM

Redactie OLO-bulletin

Donald Koppel
Oostelijk Halfrond 42
1183 GB Amstelveen
tel.: 020-6452772

OLO-secretariaat

Paula van Cleef-Joachimsthal
Heinzestraat 25
1071 SL Amsterdam
tel.: 020-6719159
fax : 020-6648529
e-mail: pvancleef@freeler.nl

OLO-bestuur

Piet Boekel
Marijke ten Bosch-Blase
Paula van Cleef-Joachimsthal
Derk Kappelle
Maarten Lemberger

bankrekening OLO:
46.78.07.493 Warmond

foto's: Roland Boelen, Paula van Cleef-Joachimsthal,
Patrick van den Hanenberg, Trudy van Willigen-Bax

lay out/DTP: Leszek Sczaniecki
druk: F. Vonk

Het Amsterdams Lyceum

Valeriusplein 15
1075 BJ Amsterdam
tel. 020-5747744
fax 020-6756861
het@amsterdamslyceum.nl
www.amsterdamslyceum.nl

INHOUD Bulletin nr. 36

- 2 Van de redactie**
Donald Koppel
- 3 Als je een lyceïst de wijde wereld in stuurt....**
Jan Willem Sieburgh
- 6. Het lyceum in nieuw licht**
- 7. Waar ook de levensstorm ons jaagt...**
Annie Glerum
- 10. In 2007 bestaat Het Amsterdams Lyceum 90 jaar !**
- 11. Uitnodiging OLO-Dies 11 februari 2006**
- 12. Wie is Dick Swaab ?**
- 13. Het enige categorale Lyceum ?**
Marijke ten Bosch-Blase
- 14. Uniek Samenzijn**
Ed van Thijn
- 16. De Drietand 75 jaar**
Jesse Heppener
- 17. Drietandreünie 2005**
- 19. Mededelingen**
- 20. Van het Secretariaat**

Van de redactie

Voor u ligt (alweer) het 36ste bulletin, dat wij - achteraf verbazingwekkend - nog gemakkelijk gevuld konden krijgen, waardoor jullie een stuk over het beroemde (en beruchte?) Famostoernooi nog even tegoed houdt.

Ed van Thijn kijkt onder het kopje 'Uniek samenzijn' terug op een geslaagde klassereünie, die naar meer smaakt.

In twee artikelen besteden oud-leerlingen aandacht aan hun loopbaan.

Die artikelen staan in zekere zin haaks op elkaar.

Annie Glerum blikt in 'Waar ook de levensstorm ons jaagt' terug op een carrière met heel veel reizen, zij was namelijk in diplomatieke dienst. Annie heeft in ieder geval veel geleerd van haar talendocenten.

Daarentegen speelt het leven van Jan Willem Sieburgh zich nog steeds voornamelijk af in een zeer klein kringetje rond onze school. Hij werd een soort 'nestblijver', terwijl Annie Glerum is 'uitgevlogen'.

Met de onderdoorgang van 'zijn' Rijksmuseum is van alles aan de hand, maar 'onze' monumentale poort, en de rest van het gebouw zien er verlicht en weer prachtig uit. Let op de foto!

Onze kersverse oud-leerling Jesse Heppener doet - met foto's - verslag van het 75-jarig bestaan van de Drietand. Op die gedenkwaardige winderige en koude zaterdag werd ook nog een stokoude boot, met aan boord een iets minder stokoud bestuur, geheel 'per ongeluk' tijdelijk in de Jan van Goyenkade afgezonken.

Ik woonde het evenement ook nog bij, precies 75 minuten om precies te zijn; 1 minuut voor elk levensjaar.

In mijn bijzijn zwalkte een dubbelvier in ongekende disharmonie over het water.

Dat ging mij als oud roeier - niet bij De Drietand overigens - wel aan het hart.

Als excuus mag gelden dat de jongens, naar ik ter geruststelling vernam, zo ongeveer voor het eerst in een boot zaten. Nog even oefenen dus.

Onze dank gaat verder uit naar het schoolmedium 'Mededelingen', waaruit wij voor diverse bijdragen konden putten.

DHK

Jan Willem Sieburgh: “...Als je een lyceïst de wijde wereld in stuurt, hoop je natuurlijk dat hij het ver schopt.”

Een school is er vaak trots op als een oud-leerling een indrukwekkende loopbaan doormaakt, iets bereikt in de wereld. Vooral omdat de basis voor zo'n carrière toch gelegd is in die voor onze ontwikkeling zo belangrijke middelbare schooljaren.

Ik vrees dat ik het Amsterdams Lyceum ga teleurstellen. Ik schiet namelijk niet op in de wereld. Fysiek althans. Als je rond het Museumplein een cirkel trekt met een straal van 1,5 à 2 kilometer, dan speelt het grootste deel van mijn leven zich binnen die cirkel af. Geboren op de Prinsengracht 1095, op driejarige leeftijd verhuisd naar de Jan Willem Brouwersstraat, naar de Cornelis Vrij School aan de Van der Veldestraat, vervolgens naar het Amsterdams Lyceum, studeren in Amsterdam, wonen in Amsterdam (Wolvenstraat, Amstel, Oranje Nassaulaan, Schubertstraat), werken in Amsterdam en getrouwd met een Amsterdamse (van de Mozartkade) en twee Amsterdamse kinderen op een Amsterdamse school, ook binnen die cirkel uiteraard.

Toegegeven, ik heb gedurende mijn middelbare schooljaren in Vinkeveen gewoond en ik heb ooit korte tijd in Lisse gewerkt, maar verder dan dat ben ik nooit gekomen. En na al die avontuurlijke omzwervingen zit ik nu aan het Museumplein, als zakelijk directeur van het Rijksmuseum. Het kan raar lopen.

Ben ik tevreden met een leven in dit benauwde cirkeltje? Nou en of. Je kan op een slechtere plek vastroesten dan rond het Museumplein en je kan een stuk slechter terecht komen dan in deze baan. Toen ik benaderd werd voor deze functie en mij gevraagd werd of ik hierover wilde nadenken zei ik “Nee”. De geschrokken 'head hunter' vroeg mij waarom ik dat niet wilde. Tot zijn geruststelling was het antwoord dat ik daar helemaal niet over hoefde na te denken, omdat ik mij geen leuker cadeautje kon voorstellen.

Wat maakt mij zo geschikt voor deze klus? Ik denk dat hier iets van pas komt dat ik op het Amsterdams Lyceum zo goed heb geleerd, namelijk de betekenis van een onderdoorgang. Als ik toen had geweten hoezeer een onderdoorgang de gemoederen kan bezighouden, dan had ik bij die les vast beter opgelet. Vooralsnog ben ik voldoende ervaringsdeskundige om hier op het hoogste niveau over te kunnen meepraten. En dat is nodig gebleken ook. Ik zal niet onder stoelen of schoolbanken steken dat ik zeer teleurgesteld ben over de uitkomst van het debat over de onderdoorgang, maar het bevoegde gezag, het Stadsdeel Oud Zuid, is nu eenmaal het bevoegde gezag.

Overigens is ons uit onderzoek gebleken dat de overgrote meerderheid van het Nederlandse volk (Amsterdammers inclusief) niet begrijpt dat over een zaak van (inter)nationaal belang als het Rijksmuseum op dit bestuurlijk niveau wordt besloten. Ondanks dit niet onaanzienlijke verlies blijft de renovatie van het Rijksmuseum een van de meest spectaculaire bouwprojecten die je je kunt voorstellen. Diegenen die ooit een 'hard hat tour'¹ hebben gemaakt door het nu ontmantelde gebouw, weten hoe prachtig en indrukwekkend het gebouw wordt nu de binnenhoven weer leeg zijn, het licht weer binnenkomt en je de weg weer kunt vinden nu de labyrintische toevoegingen zijn weggehaald. Meestal gaat er in een sloopproject architectuur verloren. Het bijzondere hier is dat onder de slopershamer de monumentale architectuur van Cuypers weer tevoorschijn is gekomen.

Maar Het *Nieuwe* Rijksmuseum is meer dan een bouwproject. Hier komt de liefde voor de architectuur samen met de liefde voor het museum. En om het toch al benauwde cirkeltje nog kleiner en ronder te maken: die passie voor het museale en de architectuur deel ik met één van mijn oudste en trouwste schoolvrienden, Mels Crouwel. Mels en ik (soms met nog een paar bevriende lyceïsten) maakten in de jaren na onze schooltijd kunst- en architectuurreizen naar Kassel², Berlijn, New York en Boston. Regelmatig vergezelde ik Mels naar zorgvuldig geselecteerde colleges in Delft om daar te luisteren naar inspirerende architecten als Bakema, Aldo van Eyk of Peter Eisenman, terwijl ik in die collegebanken helemaal niet thuis hoorde.

Drie jaar geleden ging ik naar het Rijksmuseum. Wat er sinds die tijd gebeurd is kan haast geen toeval zijn. Mels Crouwel werd benoemd als Rijksbouwmeester, de adviseur van de regering als het gaat om architectuur en grote bouwprojecten van het Rijk en daarmee dus ook adviseur inzake het Rijksmuseum. En het bureau BenthemCrouwel Architecten won de prijsvraag voor de vernieuwing van het Stedelijk Museum. Een gedeelde passie en een oude vriendschap komen opnieuw samen aan het Museumplein. Ronder kan een benauwde cirkel niet zijn.

Graag wil ik Mels uitnodigen om in het eerstvolgende nummer van de OLO zijn verhaal te doen. Hopelijk is dat het begin van een doorlopende reeks van columnistlyceïsten die zo het stokje aan elkaar doorgeven. Dat is ook een rond idee en dan breken wij snel uit dit te kleine cirkeltje.

Jan Willem Sieburgh (1969)

¹ Een hard hat tour is een rondleiding over het bouwproject met een bouwhelm op en de vereiste schoenen aan. U kunt zich hiervoor inschrijven via de website van het Rijksmuseum of bij het infocentrum Het Nieuwe Rijksmuseum in de tuin van het museum aan de kant van de Jan Luykenstraat.

² In Kassel wordt om de vijf jaar de eigentijdse kunsttentoonstelling Documenta georganiseerd. De eerstvolgende keer in 2007. Zie voor meer informatie www.documenta.de

*Jan Willem in de leeggehaalde oostelijke binnenhof van het Rijksmuseum. Licht en lucht zijn terug. In totaal is er 13.000.000 kilo sloopafval verwijderd uit het museum.
(Foto Anja Daleman)*

Het Lyceum in nieuw licht

Zoals de heer Schoonveld al memoreerde in zijn toespraak tijdens de OLO-bijeenkomst in februari j.l. is het schoolgebouw tegenwoordig verlicht.

In Mededelingen nr. 3 van april 2005 ging de rector hier nader op in:

“ Sinds kort heeft de gemeente onze al een hele tijd lopende aanvraag voor nieuwe verlichting van het schoolgebouw gehonoreerd. Aan de noord- en de zuidgevel kan Het Amsterdams Lyceum tegenwoordig ook in het donker bewonderd worden dankzij de verzonken belichting.

Een architectenbureau heeft ervoor gezorgd dat de contouren van ons monumentale gebouw goed zichtbaar zijn, maar het feit dat zo ook de veiligheid is toegenomen, is een niet onbelangrijke bijkomstigheid.”

Het is de moeite waard om de - op de foto van Roland Boelen heel mooi weergegeven - nieuwe verlichting na zonsondergang met eigen ogen te aanschouwen.

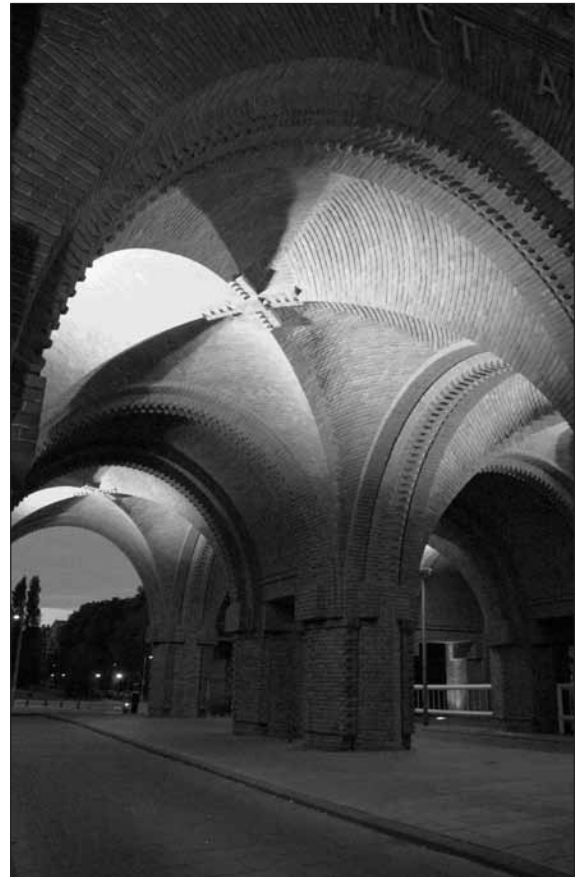

foto Roland Boelen

van deze tussen de stoeptegels verzonken lamp zijn aan elke kant van de poort 5 exemplaren aangebracht.

Waar ook de levensstorm ons jaagt ...

Levensbericht van Annie Glerum, leerlinge van 1928-1934

Vaak zijn in mijn leven mijn gedachten teruggedaan naar de jaren op Het Amsterdams Lyceum. Het was een goede basis voor mijn latere leven, vooral de tijd die ik als secretaresse doorbracht in de Buitenlandse Dienst.

De tekst van het laatste couplet van het Lyceumlied van Jacques du Mosch (zie de titel) is voor mij dus waar geweest: Na afloop van de 2de Wereldoorlog wilde ik weg uit Nederland.

In 1936 ben ik een jaar "au pair" geweest in Parijs waar ik Frans leerde. Mijn Lyceumleraar, Dr Fransen, legde daarvoor de basis. Na de Schoevers opleiding en enige ervaring als secretaresse werd ik in 1947 door het Ministerie van Buitenlandse Zaken (handelsafdeling) uitgezonden naar de ambassade in Madrid, wat, na de ellende van de bezettingsjaren, een paradijs was. Ik leerde Spaans en bleef er 4 jaar genietend van cultuur (o.a. Prado) en nieuwe vrienden. Na Spanje ging ik naar Bern, een groot contrast met Madrid, maar gezellig dichterbij mijn zuster die in Zwitserland woonde. De voertaal was Duits en om die taal onder de knie te krijgen was de basis van Mejuffrouw Würdemann weer onontbeerlijk.

Na deze 8 jaar in Europa ging ik 5 jaar naar Vancouver B.C. Ik vloog er via New York (voor het eerst in Amerika!) naar toe maar daar aangekomen wisten de Canadese autoriteiten niet wat ze met me moesten. Ik was geen immigrant en geen toerist. Gelukkig hielp het Nederlandse Consulaat Generaal, waar ik ging werken, mij uit mijn benarde positie.

Vancouver bleek geen gemakkelijke post. In eerste instantie moest ik Engels leren. Misschien zou Mejuffrouw Gutteling blij zijn geweest met mijn vorderingen, hoewel haar uitspraak beslist anders was dan die van een Canadees...!

Mijn werk bestond o.a. uit bewijzen van in leven zijn van gepensioneerde Nederlanders aldaar naar Nederland opsturen en scheepspapieren behandelen e.d. Het was hard werken maar het voordeel was dat ik voor het eerst van mijn leven een eigen flat kreeg met eigen meubilair. In die 5 jaar ben ik maar één keer naar Europa teruggedaan en wel met de KLM via de route over de Noordpool. Bij de tussenstop in Groenland werd ik door een eskimo opgepakt, die mij de trap afdroeg naar de warme airport hal. Het was er ijzig koud!

Na Vancouver, waar ik zelfs één keer schaatste op de bevroren vijver van het Stanley Park, ging de reis naar Mexico met geheel ander werk, n.l. op de Culturele Afdeling met o.a. als taak het maken van een tentoonstelling en het samenstellen van een tv-pro-

gramma. Later heb ik daar gewerkt bij de paspoortafdeling en de laatste zes jaar van mijn 9-jarig verblijf aldaar, als secretaresse van de nieuwe ambassadeur waaronder in die periode een staatsbezoek van Koningin Juliana, Prins Bernhard en Prinses Beatrix viel. Zenuwslopend maar met een zucht van verlichting ging het zonder ongelukken voorbij. Ook de Olympiade maakte ik in die tijd mee: dat was hard werken, maar aanwezig te zijn bij de opening en de sluiting was geweldig!

Het was een prachtige periode waarin ik veel van het kleurige, oude land mocht bezichtigen.

Het was ook in die periode dat de vrije zaterdag werd ingevoerd. Om iets terug te doen aan het land wat mij zoveel bood, werkte ik als vrijwilligster op zaterdagochtend in de winkel van het ABC (American, British, Canadian) Hospital.

De tocht ging door en wel naar Griekenland, waar ik secretaresse werd van de Eerste Man (politieke zaken). Ik woonde even buiten Athene en had een Griekse gediensstige die mij wat Grieks leerde. De heer Knook, mijn leraar Grieks, zou dat aardig hebben gevonden, maar hij had mij in zijn lessen ook attent gemaakt op de vele bezienswaardigheden, waarvan ik er ook vele bezocht. Ook de kennis van het Griekse alfabet kwam mij goed van pas bij het ontcijferen van straatnamen. Het halen van een rijbewijs was een volgende prioriteit maar het kostte me drie maanden om een leraar te vinden die een beetje Engels sprak! Het Griekse rijbewijs dat ik kreeg was voor bijna niemand te lezen...!

In Athene hielp ik op de vrije zaterdag als vrijwilligster in het kinderspital.

Mijn volgende post was Cairo, de stad met 3 culturen: Koptisch, Pharaonisch en Islamitisch. Ik bezocht Luxor en andere interessante plaatsen. Ik leerde er paardrijden in de woestijn bij de pyramide, maar reed er ook in mijn auto tussen kamelen en ezels!

In mijn mooie flat had ik een Egyptische hulp met wie ik met haar Engels en mijn woordje Arabisch kon communiceren.

Ook nu gebruikte ik de vrije zaterdag voor vrijwilligerswerk: de Caritas zusters hielp ik in de slums van Cairo waar vrouwen met kinderen (soms 400 per ochtend!) hulp kwamen vragen.

Na 4 jaar werd mij de post New Delhi aangeboden. Na enige overweging, ik was namelijk niet zo jong meer, nam ik de post aan. Het land bleek een "eye-opener" en ik bleef er tot mijn pensioen. Het was overweldigend om op het meer in Kashmir te worden rond geroeid, de Taj Mahal bij maanlicht te zien, in een kerk in Goa een psalm mee te zingen, de gouden tempel van de Sikhs te zien, maar ook de armoede in Calcutta. En in New Delhi kreeg ik ook nog de zegen van Moeder Theresa! Ik was er vrijwilligster in het "Holy Family Hospital".

Ik woonde in een groot huis met een Tibetaanse als huishoudster, zij sprak goed Engels en ik heb nog steeds contact met haar. Toen ik India verliet, had ik slechts een klein gedeelte van het enorme land gezien.

Op 1 mei 1980 ging ik met pensioen en begon vanuit India mijn reis om de wereld. Terugkomend in Nederland wilde ik meer zien en ik vertrok voor een reis naar Zuid Amerika.

Dat alles is 25 jaar geleden en al die jaren woon ik nu in Glastonbury, Engeland. Ik ben nog steeds werkzaam als vrijwilligster bij twee instellingen: "Save the Children" en "The Parkinson's Disease Society".

Als bijna 90-jarige, thans terugkijkend op mijn leven, ben ik intens dankbaar dat ik zoveel van de wereld mocht zien!

Annie Glerum

*Klassenfoto uit 1928:
staande, 3de van links: Annie Glerum*

IN 2007 BESTAAT HET AMSTERDAMS LYCEUM 90 JAAR!

Het lijkt vroeg om met een dergelijke aankondiging te komen maar voor het bestuur van de OLO is het de hoogste tijd om in actie te komen.

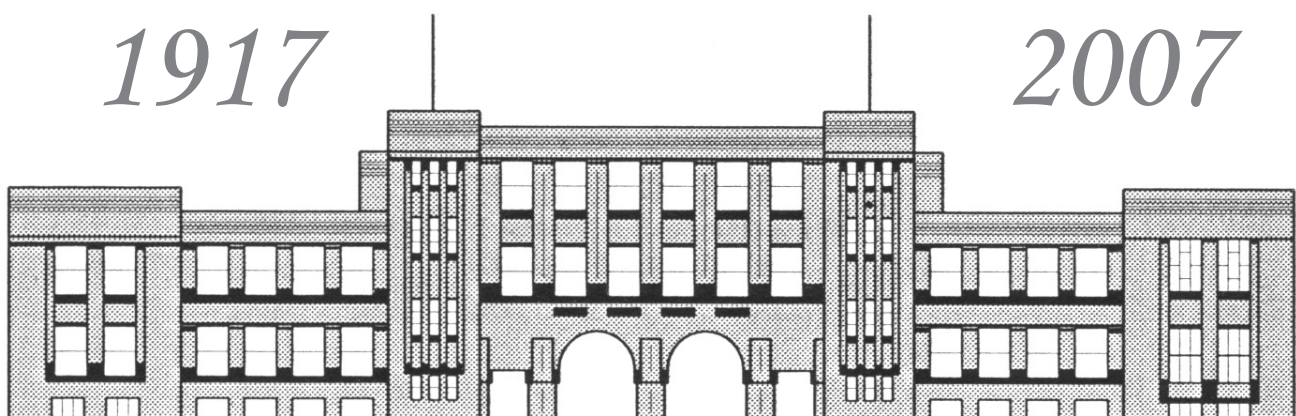
Max Gerschtanowitz heeft zich bereid verklaard het bestuur bij te staan in de organisatie van dit 18de lustrum. Hij zal op zijn beurt daarin worden bijgestaan door nog nader te benoemen lustrumcommissieleden.

In eerste instantie wordt gekeken naar een goede en vooral betaalbare locatie waar verschillende ruimtes zijn, zodat ook diegenen die niet in de rook willen zitten en zij die zonder muzieklawaai met elkaar willen praten, aan hun trekken komen. Op zich is dit geen eenvoudige klus, aangezien er in het algemeen een kleine 1000 oud-leerlingen op het lustrum afkomen.

De plannen zijn nu om op een nader te bepalen zaterdag in februari 2007 overdag in het schoolgebouw de oud-leerlingen te kunnen laten genieten van gastlessen van docenten om in de avonduren de voeten van de vloer te doen. In het volgende bulletin in het voorjaar van 2006 zullen wij u nader informeren over de plannen.

U kunt er nu echter alvast rekening mee houden dat er weer een lustrum aankomt!

het OLO-bestuur

UITNODIGING OLO DIES 2006

De jaarlijkse Diesviering voor OLO-leden zal plaatsvinden op

Zaterdag 11 februari 2006

Wij zijn bijzonder verheugd dat wij dit jaar de oud-leerling

Prof. dr Dick Swaab

hoogleraar neurobiologie, bereid hebben gevonden ons over zijn vakgebied te vertellen onder de titel: **Wij zijn onze hersenen**, een onderwerp dat de algemene publieke belangstelling heeft.

De Diesviering start om **15.00 uur**

Dick Swaab zal spreken om **15.30 uur** tot uiterlijk 16.00 uur waarna de rector zoals gewoonlijk de “jongens en meisjes” zal toespreken.

Om een indruk te krijgen van het aantal te verwachten bezoekers, verzoeken wij u bijgaand formulier vóór 1 februari 2006 te sturen naar het OLO-secretariaat.

Ook niet OLO-leden zijn welkom en kunnen diezelfde middag als OLO-lid geregistreerd worden.

In de verbouwde school is een lift aanwezig die groot genoeg is voor rolstoelen. Mocht u daarvan gebruik willen maken, wilt u dat dan kenbaar maken op het formulier? Dan kunnen wij dit van tevoren met de conciërge regelen.

Tot ziens op 11 februari 2006!

het OLO-bestuur

Wie is Dick Swaab?

Dick Swaab, die ons zal toespreken tijdens de komende Dies op 11 februari 2006 (zie hiervoor de uitnodiging in dit bulletin), heeft in 1963 eindexamen gedaan op onze school. Daarna is hij geneeskunde gaan studeren aan de Universiteit van Amsterdam, waar hij zijn doctoraal in 1968 behaalde. In 1970 promoveerde hij aan dezelfde universiteit en in 1972 behaalde hij er zijn artsexamen.

Zijn wetenschappelijke carrière ziet er als volgt uit:

- 1978 - 2005: Directeur Nederlands Instituut voor Hersenonderzoek
- 1979 - heden: Hoogleraar neurobiologie aan de Medische Faculteit van de
 Universiteit van Amsterdam
- 1985 - 2005: Directeur van de Nederlandse Hersenbank

Tevens is hij in deze periode actief geweest als lid van de redactie van zeer vele wetenschappelijke tijdschriften.

Naast een enorme lijst van prijzen die hij op zijn vakgebied mocht ontvangen werd Dick in 1998 door H.M. Koningin Beatrix onderscheiden als Ridder in de Orde van de Nederlandse Leeuw.

Dick heeft een aantal wetenschappelijke boeken geschreven en heeft tevens een imposante lijst van publikaties op zijn naam staan, waarvan de meeste handelen over:

- Sexuele differentiatie van de hersenen
- De ziekte van Alzheimer
- Depressies
- Eetstoornissen en metabolisme
- Multiple Sclerose

Het enige categorale Lyceum?

In het blad “Mededelingen” dat door onze school ieder kwartaal wordt uitgegeven, stond afgelopen juli een stuk van de rector waarin hij memoreerde dat dit jaar de laatste MAVO leerling eindexamen had gedaan op school.

De MAVO eindexamenkandidaten hebben met dit laatste eindexamen laten zien dat ze de naam van de school hoog houden: bijna 90% slaagde voor het examen! Overigens slaagde bij het VWO zelfs 95% en dat is hoger dan de afgelopen jaren: een vreugdevol en succesvol examenjaar werd dus afgesloten.

Het einde van het MAVO tijdperk op het lyceum was ook direct het begin van een nieuw tijdperk, daar de schoolleiding besloot de huidige VWO-HAVO scholengemeenschap om te zetten in een categoriaal lyceum, dus met alleen gymnasium en atheneum. In dit verband is het aardig te weten dat de verzamelnaam lyceum betekent dat alleen gymnasium en atheneum hieronder vallen. Bij velen ligt het misverstand dat ook HAVO hiertoe behoort.

Waarschijnlijk is de school met deze ombuiging op weg het enige categorale lyceum van Nederland te worden, want de lycea die dat nog waren, zijn aan het einde van de negentiger jaren via fusies opgegaan in grotere scholengemeenschappen. En wat de rector betreft zal dat laatste met Het Amsterdams Lyceum nooit gebeuren!

Weergave uit : Medelingen nr. 4 / 2005 (uitgave Het Amsterdams Lyceum)
pag. 2: Van de Rector

Uniek samenzijn

Met frisse tegenzin begaf ik mij op de vroege zaterdagmorgen per auto naar het verre Brabant. “Belachelijk”, gromde ik. “Zo ver weg voor een reünie van mijn klas uit 1953. Terwijl ik pal om de hoek van onze oude school woon!” Maar ik had het helemaal mis. Wat ik en mijn voormalige klasgenoten bij Bum van Willigen in Oosteind (bij Dongen) beleefden was ongekend en uiterst betekenisvol. Bijna iedereen uit die tijd was er: Adola, Annie, Betty, Bum, Ed, Ewout, Franc, Hans, Peter en Ruud. Joris had wegens ziekte moeten afzeggen. Fred en Guus waren helaas overleden. Het knapste meisje van de klas, Diana, was onvindbaar gebleken.

Gek genoeg hadden we elkaar erg veel te vertellen. We begonnen de kaartjes voor te lezen die een ieder van de anderen had gemaakt: wat kernachtige herinneringen die soms volstrekt achterhaald bleken maar een prachtig beginpunt vormde van intensieve gesprekken. Iedereen werd vervolgens uitgenodigd om te vertellen hoe het hem of haar in de loop der jaren was vergaan. Dat leidde tot een reeks van soms confronterende ontboezemingen: successtories maar ook teleurstellingen, maar zonder enige uitzondering fascinerend. Met een ongebruikelijke openhartigheid omdat we elkaar blindelings vertrouwden. Vol verbazing stelden we vast dat we destijds zo weinig van elkaar wisten. Een hoogtepunt was de vertoning van de film “Uitlui” uit 1952. Het geschenk dat destijds aan onze legendarische rector (en stichter van de school) dr. Gunning bij zijn afscheid werd aangeboden. Onze klasgenoot Ewout, ook aanwezig, speelde daarin de hoofdrol, maar er waren ook diverse opnames gemaakt in onze klas. Op die momenten werd de DVD (wat is de techniek toch voortgeschreden!) stilgezet en kreeg iedereen die in beeld verscheen een grote beurt.

De film gaf een prachtig overzicht van de diversiteit aan buitenschoolse activiteiten (van de Drietand tot Brugman, van de schaakclub tot de basketballers, van de HALO-redactie tot de Aulacommissie, van de musici tot de toneelspelers). En natuurlijk spannende beelden uit Wolkenland. Het was imposant om Gunning weer te zien in zijn vele karakteristieke houdingen. Omringd door diverse docenten. Onze docenten uit die tijd. Het zal weinig zijn voorgekomen dat een klas de eigen, zeer bijzondere, jeugdijaren meer dan een halve eeuw later aan zich voorbij ziet trekken.

Het gaf een unieke band die wij daarvoor amper hadden gevoeld. De meesten van ons hadden elkaar amper ooit terug gezien. De bijeenkomst duurde dan ook vele uren langer dan gepland. We hadden de grootst mogelijke moeite om elkaar weer los te laten. En met de huidige communicatietechnieken (e-mail b.v.) is dat gelukkig ook niet nodig. Eén ding wisten we zeker: dit was niet de laatste keer. Hoe v^{er} ook de bijeenkomst zal zijn.

Ed van Thijn

*De reinisten 1953 op 29 oktober 2006
staande van l. naar r.: Betty Storm-Polet, Adola Mc William-Lubiënski, Peter Molenaar,
Franc Smelt, Annie Varekamp-Stevelink, Bum van Willigen
zittend van l. naar r.: Ruud Visser, Ewout van Dishoeck, Ed van Thijn,
Hans Swart (en Bommel)*

De Drietand 75 jaar

In de nog steeds bestaande schoolkrant HALO (jaargang 89 nr. 1) schreef de kersverse oud-leerling Jesse Heppener onderstaand verslag, dat we u niet willen onthouden.

Drietand viert jubileum met spetterende show

Vijfenzeventig jaar geleden werd *de Drietand* opgericht door Dr. C.P. Gunning, in die tijd rector van onze school. Inmiddels staat de enthousiaste docent Laurens Vollenbronck aan het hoofd van de roeiclub. Op 1 oktober werd het 15e lustrum gevierd met een waterige theatervoorstelling. Deze werd niet gespeeld in de veilige aula, maar rondom de winderige brug voor school. Deze vrijwillig gekozen locatie vroeg niet om prachtige, maar lange monologen. Zij schréeuwde om veel beweging, vuur en actie..

Dankzij de briefjes op de brugleuning (ZAT. 01-10-05 GEEN FIETSEN PLAATSEN svp) kon er een tribune worden gebouwd voor honderd toeschouwers. Het was een leuk gezicht: veel roeiboten in het water, springkussen op het water, allerlei nieuwsgierige buurtbewoners aan de reling en die brug met stoelen met daarop roeiveteranen en vrolijke ouders. Zij zagen een leuke en snelle voorstelling, en totaal anders dan eerder door deze 'toneelschool' is gedaan: een vuurspuwer, toneelspel vanaf het dak van de school, abseilen uit een boom langs het water, een luchtkasteel midden op het kanaal. Maar ook het inmiddels bekende (lachwekkende) knuppelgevecht. Het verhaal gaat over 'de drietand' die

door diverse grootheden, zoals Odysseus, een faroa en James Bond wordt begeerd. Het is "een wedstrijd op leven en dood" waarbij uiteindelijk bijna iedereen in het water belandt. Een leuk moment kan ik jullie niet onthouden: een oude roeiboot (niet alleen de club bestaat 75 jaar...) met daarin leden van het oude bestuur gaat ten onder. Erg langzaam vult de boot zich met water. Waarna hen maar één ding rest, ze verlaten het zinkende schip.

Jesse Heppener (2005)

**Drietandreünisten uit de jaren 70
tijdens het lustrumdiner in de aula op 1 oktober 2005**

Henk Reijnders, Iris Rusz, Marjolijn Sinkeler, Elmer van Hazel

Alexander Woltz, Roland Boelen, Wouter Steiner

Lex Spaan, Marjolijn Sinkeler, Pieter van Hoeken, Elmer van Hazel

Tewaterlating van de "dr. C.P. Gunning" in 1952; foto uit het archief van Eric Vriesinga, de toenmalige voorzitter van de Drietand (staande tussen de heer en mevrouw Gunning)

*Annie Glerum, leerlinge van 1928 tot 1934 was één van de eerste leden van de Drietand.
Haar embleem van de club (blauwe stof met zilveren borduursel) heeft zij onlangs afgestaan voor de vitrinekast van de Drietand.*

Mededelingen

Contributie 2006

Wanneer u geen acceptgiro bij dit bulletin aantreft, wil dat zeggen dat u ons hebt gemachtigd de contributie te incasseren, zodat binnenkort € 10,- automatisch van uw rekening wordt afgeschreven.

De overige OLO-leden verzoeken wij de contributie te voldoen door middel van het ingesloten formulier, dan wel door overboeking op onze rekening 46.78.07.493 te Warmond.

U kunt ons ook schriftelijk berichten (OLO-secretariaat, Antwoordnummer 47187, 1070 WB Amsterdam), dat u ons machtigt de contributie voortaan automatisch te incasseren, en wel met ingang van het jaar 2006. Mocht u hiertoe besluiten, dan danken wij u nu alvast voor uw medewerking.

Degenen die in de VS of Canada wonen en niet beschikken over een rekening in Nederland, verzoeken wij een cheque (USD 20.00) te sturen aan Arthur Heydendael, 1805 Spring Valley Rd., Ossining, NY 10562.

Herdenking 1940-'45

Mocht u de herdenking in de aula van de in WO-II omgekomen oud-leerlingen, leerlingen en docenten willen bijwonen: deze vindt plaats op donderdag 27 april 2006 om 13.00 uur (aanwezig 12.50 uur). Het verdient wel aanbeveling om van tevoren hierover contact op te nemen met de school.

Oud-lyceïsten op de website van Het Amsterdams Lyceum

De website bevat niet alleen informatie over de school van nu, maar biedt oud-leerlingen ook de mogelijkheid een verwijzing naar hun eigen website op te nemen.

Kijk voor de vermeldingen tot nu toe op:

http://www.amsterdamslyceum.nl/links_van_oud-leerlingen.htm

Wil je daar ook op vermeld worden, mail dan je gegevens even door naar oudleerlingen@amsterdam.com

Van het Secretariaat

Adresboek

Het adresboek (uitgave 2002) inclusief supplement nr. 4 kunt u bestellen bij het OLO-secretariaat, waarna het u wordt toegezonden met een acceptgiro ad € 6,75 (incl. € 2,25 porto). Natuurlijk kunt u het ook aanschaffen als u op 11 februari a.s. de OLO-bijeenkomst bezoekt.

Als het adresboek al in uw bezit is, wordt het supplement nr. 4 op aanvraag (na medio februari) aan u toegestuurd.

In memoriam (jaartal heeft betrekking op het jaar van schoolverlaten)

Annabep Seelig-Terwogt (1930)

docente muziek van 1938 tot 1978

Frits Pluijgers (1935)

Aris Gieben (1949)

Arnold Nortier (1935)

Mia Canters-Boissevain (1944)

Joke Herfst-Nooter (1940)

Mieke Kist-Ter Meulen (1949)

Carry Root (1942)

Eja Geerling-Schuurman (1956)

Bert Bochove (1960)

Paul de Goederen (1954)

Cees Biemond (1950)

John Bernelot Moens (1934)